

ELLE KENNEDY

Anlaşma

★ OFF-CAMPUS SERİSİ ★

1. KİTAP

Çeviren
Hanife Albayrak Çift

VARLIĞIMDAN HABERDAR BİLE DEĞİLDİ.

Justin Kohl'un olduğu yöne son kırk beş dakika içinde milyoncu kez hızlıca bakış attım; o kadar güzeldi ki boğazım düğümlemişti. Sanırım farklı bir kelime bulmam gerekiyordu. Erkek arkadaşlarım erkeklerin *güzel* olarak hitap edilmekten hoşlanmadıklarını söylemişti.

Ama kahretsin, güçlü yüz hatlarıyla anlamlı kahverengi gözlerini tarif etmenin başka yolu yoktu. Bugün beyzbol şapkası takıyordu ama onun altında neler olduğunu biliyordum; dokununca yumuşacık gelen ve parmaklarınızı arasında gezdirmek isteyeceğiniz türden gür, koyu renk saçlar.

Tecavüzden sonraki beş yılda kalbim sadece iki adam için atmıştı.

İlki kıcıma tekme vurmuydu.

Bu seferki ise beni görmüyordu.

Profesör Tolbert amfinin kürsüsünde artık Hayal Kırıklığı Konuşması olarak adlandırdığım şeyi yapıyordu. Altı haftada bu üçüncüsüydü.

Aman ne sürpriz, sınıfın yüzde yetmiş vizelerde C- veya daha aşağısını almıştı.

Ben mi? Çok yüksek bir puan almıştım. Vize kâğıdımdaki büyük daire içine alınmış kırmızı A!'yı gördüğüme şaşırmadım de-

sem yalan söylemiş olurdum. Bütün yaptığım, kâğıdı doldurmak için bitmek bilmez bir saçmalıklar dizisi karalamak olmuştu.

Felsefi Etik dersinin basit olması gerekiyordu. Eskiden dersi veren profesör beyin kullanmayı gerektirmeyen, çoklu seçeneği olan testler dağıtırdı. Final ise ahlak çatışmalarını ve sizin ona karşı nasıl davranacağınızı içeren kişisel bir makaleden oluşurdu.

Ama dönem başlamadan iki hafta önce Profesör Lane kalp krizinden öteki dünyayı boylamıştı. Temizlikçisinin onu banyo zemininde çıplak bulduğunu duymuştum. Zavallı adam.

Şans bu ki, evet, bu kısım kesinlikle kinayeliydi, Pamela Tolbert, Lane'in dersini üstlenmek için gönüllü olmuştu. Briar Üniversitesi'nde yeniydi ve bağlantılar kurmanızı, materyal ile "bağlantıya" geçmenizi sağlayan cinsten bir hocaydı. Eğer bu bir film olsaydı, kadın şehir okulunda belirip beş para etmez insanlara ilham vererek birden kalaşnikofları bırakıp ellerine kalemleri almalarına sebep olan genç ve kararlı öğretmen olurdu. Filmin sonundaki akan yazılarda bütün çocukların Harvard veya onun gibi yerlere girdikleri açıklanırdı. Hilary Swank ânında Oscar kazanırdı.

Ama bu bir film değildi ve Tolbert'ın öğrencilerine verdiği tek ilham nefretti. Ve cidden neden kimsenin sınıfında başarılı olamadığını anlayamıyordu.

Alın size bir ipucu: Çünkü üstüne lisansüstü tezi yazabileceğiniz türde sorular soruyordu.

"Başarısız olanlara veya C- ile daha düşük alanlara bütünleme sınavı yapmaya gönüllüyüm." Tolbert'ın yüzü sanki neden bunun gerekli olduğunu bile anlayamıyormuş gibi buruştu.

Gönüllü olmak kelimesini mi kullanmıştı? Ah, evet. Bir sürü öğrencinin, danışmanlarına onu şikâyet ettiğini duymuştum. Müdüriyetin onu herkese yeni bir şans vermesi için zorladığından şüpheleniyordum. Sadece aylakların değil, sınıfın yarısından fazlasının başarısız olması Briar'ı iyi göstermiyordu. Yanımda surat asmakta olan Nell gibi her zaman A alan öğrenciler de aynı şekilde vize tarafından bombalanmıştı.

“Tekrar sınava girmeyi seçenlerin iki sınavlarının puanlarının ortalaması alınacak. Eğer ikinci seferde de kötü yaparsanız ilk sınavın puanları geçerli olacak,” diye lafını bitirdi Tolbert.

“A aldığına inanamıyorum,” diye bana fısıldadı Nell.

O kadar üzgün görünüyordu ki ona aniden sempati duydum. Nell’le yakın arkadaş değildim ama Eylül’den beri yan yana oturuyorduk, o yüzden birbirimizi tanımaya başlamamız mantıklıydı. Tıp hazırlık dersleri alma yolundaydı ve vize notlarını öğrenince onu parça pinçik edeceklerini bildiğim, üstün başarılı bir aileden geliyordu.

“Ben de inanamıyorum,” diye cevap olarak fısıldadım. “Gerçekten. Cevaplarımı bir okusan. Saçmalıkla dolu.”

“Aslında gerçekten okuyabilir miyim?” Sesi şimdi kulağa istekli gibi geliyordu. “Despot’un neyi A’lık gördüğünü merak ediyorum.”

“Bu akşam tarayıp sana bir kopyasını e-postayla atarım,” diye söz verdim.

Sonrasında Tolbert dersi bitirince amfi *hadi buradan siktir olup gidelim* sesleriyle doldu. Laptoplar sertçe kapatıldı, defterler çantalara koyuldu, öğrenciler sandalyelerini sürterek kalktılar.

Justin Kohl biriyle konuşmak için kapının yakınlarında oyalanıyordu ve gözlerim bir mermi gibi onun üzerine hedeflenmişti. Güzeldi.

Ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş miydim?

Yakışıklı yüz hatlarına bakarken ellerim terlemeye başladı. Briar’da ilk yılıydı ama hangi üniversiteden transfer olduğundan emin değildim. Futbol takımının yıldız dışı açık oyuncusu olmakta zaman kaybetmese de okuldaki diğer sporcular gibi değildi. Bahçede *Tanrı’nın dünyaya bir lütfuyum* sırtışlarıyla doluşmıyor ve her gün kolunda yeni bir kızla belirmiyordu. Takım arkadaşlarıyla şakalaşıp gülüşmesini görmüştüm ama beni göründüğünden daha fazlası olduğunu düşünmeye yönelten zeki, yoğun bir his alıyordum ondan. Bu da beni onu tanımam için daha da çaresiz hâle getiriyordu.

Sporcular pek tarzım değildir ama ona dair bir şey beni be-yinsiz bir salağa dönüştürüyordu.

“Yine gözlerini dikmiş bakıyorsun.”

Nell’in alaycı sesi yanaklarımın kızarmasına sebep oldu. Beni birçok kez Justin’e ağzım sulanarak bakarken yakalamıştı. Aynı zamanda ona âşık olduğumu itiraf ettiğim birkaç kişiden biriydi.

Oda arkadaşım Allie biliyordu ama diğer arkadaşlarım? Asla. Çoğu müzik veya tiyatro öğrencisiydi, o yüzden sanırım bu bizi entelektüel bir grup yapıyordu. Belki de emo. Züppe oğlanlar-dan biriyle ilk seneden beri bir ayrı bir barışık ilişkisi olan Allie dışındaki arkadaşlarım, Briar’ın elitleri hakkında ileri geri ko-nuşmaktan haz alıyorlardı. Ben genellikle dahil olmuyordum, dedikodunun benim standartlarımda olmadığını düşünmekten hoşlanıyordum ama... hadi yüzleşelim. Popüler çocukların çoğu şerefsizdi.

Tipik bir örnek: Garrett Graham sınıftaki diğer yıldız spor-cuydu. Eleman sanki buranın sahibiymiş gibi yürüyordu. Sa-nırım bir şekilde öyleydi de. Tek yapması gereken parmağını şıklatmaktı ve istekli kızlar yanında beliriyordu. Veya kucağına atlıyorlardı. Veya dillerini onun boğazından aşağı sokuyorlardı.

Gerçi bugün kampüsün kodamanı gibi görünmüyordu. Tol-berth dahil neredeyse herkes gitmişti ama Garrett yerinde kalmış-tı, yumruklarıyla sıkıca sınav kâğıdını tutuyordu.

O da başarısız olmuş olmalıydı ama onun için pek sempati duymuyordum. Briar iki şeyiyle meşhurdu: Hokey ve futbol, ki bu şaşırılacak bir şey değildi çünkü Massachusetts hem Patriots hem de Bruins’in evsahipliğini yapıyordu. Briar için oynayan sporcuların neredeyse çoğu her zaman profesyonel lige girer ve burada geçirdikleri yıllarda her şey onlara gümüş tepside sunu-lurdu, sınav puanları da buna dahil.

O yüzden evet, belki bu beni birazcık kinci yapıyordu ama Tolbert’in şampiyonluk kazanan hokey takımının kaptanını di-ğerleri gibi sınavdan bıraktığını görünce bir zafer duygusu his-settim.

“Coffee Hut’tan bir şey almak ister misin?” diye sordu Nell kitaplarını toplarken.

“Yapamam. Yirmi dakika içinde provam var.” Ayağa kalktım ama onu kapıya kadar takip etmedim. “Sen devam et. Benim gitmeden önce programımı kontrol etmem gerekiyor. Sonraki özel dersimin ne zaman olduğunu hatırlayamadım.”

Tolbert’ın sınıfında olmanın bir “faydası” daha – haftalık seminerlerimiz dışında, yarım saat süren özel derslere katılmak zorundaydık haftada iki kere. İşe iyi kısmından bakılırsa, o özel dersleri Tolbert’ın sahip olmadığı tüm özelliklere sahip asistanı Dana veriyordu. Mesela espri anlayışı gibi.

“Tamam,” dedi Nell. “Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diye arkasından seslendim.

Sesimi duyunca Justin kapının girişinde durup bana döndü.

Aman. Tanrım.

Yanaklarıma yayılan kızarıklık durdurmak imkânsızdı. Bu ilk defa göz göze gelişimizdi ve nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Merhaba mı demeliydim? El mi sallamalıydım? Gü-lümsemeli miydim?

En sonunda, bir selamlamayla hafifçe başımı sallamakta karar kıldım. İşte oldu. Sofistike bir üniversite üçüncü sınıf öğrencisine yaraşır şekilde havalı ve sıradan.

Dudağının kenarı hafif bir tebessümle yukarı kıvrılınca kalbim tekledi. O da başını sallayarak karşılık verdikten sonra gitti.

Boş kapı girişine baktım. Nabzım deli gibi atıyordu çünkü *kahretsiz*. Tıkış tepiş amfide altı hafta aynı havayı soluduktan sonra sonunda beni fark etmişti.

Peşinden gidebilecek kadar cesur olmayı diledim. Belki ona kahve teklif edecek kadar. Belki de yemek. Veya brunch. Dur bir dakika, bizim yaşımızdaki insanlar brunch yapıyorlar mıydı?

Ama ayaklarım parlak laminant zemine yapışmıştı.

Çünkü ben bir korkaktım. Evet, kesinlikle ödleğin tekiydim. Hayır demesinden ödüm kopuyordu ama evet demesinden daha fazla korkuyordum.

Üniversiteye başladığımda iyi durumdaydım. Sorunlarım arkamda kalmış, kalkanım inmişti. Tekrar birileriyle çıkmaya hazırdım ve öyle de yaptım. Birkaç elemanla çıktım ama eski sevgilim Devon dışında hiçbiri Justin Kohl gibi vücudumun sızlamasına neden olmamıştı ve bu benim ödümü koparıyordu.

Ufak adımlar at.

Evet. Ufak adımlar. Bu, terapistimin favori tavsiyesiydi ve stratejinin bana yardımcı olduğunu inkâr edemezdim. Ufak zaferlere odaklan, diye öğütlerdi Carole.

O yüzden... bugünün zaferi... Justin'e baş selamı verdim ve o da bana gülümsedi. Belki sonraki derste ben de ona gülümserdim. Ondan sonrakinde belki kahve, yemek veya brunch fikrini ortaya atardım.

Nefes alıp kürsüden aşağı doğru ilerlerken ufacak olsa da bu zafer hissine tutundum.

Ufack adımlar.

Garrett

Başarısız oldum.

Kahrolası bir şekilde başarısız oldum.

On beş yıldır Timothy Lane derste A'ları şeker gibi dağıtıyordu. Benim dersi aldığım yıl mı? Lane'in emektar atmayı bırakmıştı ve Pamela Tolbert'a kalmıştı.

Kesinleşmişti. Kadın benim en büyük düşmanımdı. Vize kâğıdımdaki boş olan bütün kısmı kaplayan süslü el yazısının görüntüsü bile kâğıda Hulk gibi saldırıp parçalara ayırmak istememe neden oluyordu.

Derslerimin çoğunda A'ları alıyordum ama şu anda Felsefi Etik'ten notum F'ydı. İspanya Tarihi'nden aldığım C+ ile beraber ortalamam C-'ye düşmüştü.

Hokey oynayabilmem için C+ ortalamaya ihtiyacım vardı.

Normalde ortalamamı yüksek tutmakta sorunum yoktu. Birçok kişinin inandığının aksine beyinsizin teki değildim. Ama hey, insanların öyleymişim sanmalarına da aldırımıyordum. Özellikle kadınların. Sanırım sadece bir şeyde iyi olabilen iriyarı, kaslı mağara adamlarını becermek onları tahrik ediyordu. Aletimi isteyen kızlarla basit ilişkiler dışında ciddi bir şey aramıyordum zaten. Hokeye daha fazla odaklanmam için bana zaman sağlıyordu bu.

Ama eğer bu ortalamayı yükseltmezsem benim için daha fazla hokeye *olmayacaktı*. Briar hakkındaki en kötü şey ne, biliyor musunuz? Dekanımız mükemmellik talep ediyordu, hem akademik hem de atletik olarak. Diğer okullar sporculara karşı daha hoşgörülü olabilirken Briar'ın sıfır tolerans politikası vardı.

Kahrolası Tolbert. Dersten önce onunla ekstra kredi için konuştuğumda bana genizden gelen sesiyle özel derslere katılıp çalışma grubuyla tanışmam gerektiğini söylemişti. Zaten ikisini de yapıyordum. Yani evet, benim yüzümün bir maskesini giyecek çok zeki bir çocuk tutup yerime vize sınavıma sokmadığım sürece... ayvayı yemiştim.

Hüsrانım kendini sesli bir inleme şeklinde gösterdi ve gözüyle birinin şaşkınlıkla irkildiğini gördüm.

Ben de irkilmiştim çünkü hüsrانımda yalnız boğulduğumu sanıyordum. Ama arka sıralarda oturan kız da buradaydı ve şimdi Tolbert'ın masasına doğru yürüyordu.

Mandy miydi?

Marty mi?

İsmi hatırlayamıyordum. Büyük ihtimalle sorma zahmeti göstermediğimdendi. Ama tatlı bir şeydi. Önceden fark ettiğinden çok daha tatlı. Hoş bir yüz, koyu saçlar, ateşli bir vücut. Kahretsin, bu vücudu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Ama şimdi fark ediyordum. Dar kot pantolonu, "beni sık" diye bağırان yuvarlak ve kalkık poposuna yapışmıştı; süveterinin V yakası oldukça etkileyici memelerini sarmıştı. Her iki hoş görsele de tadını çıkarmaya zamanım olmadı çünkü bakışımı yakalamış ve dudaklarını büzmüştü.

“Her şey yolunda mı?” diye iğneleyici bir bakışla sordu.

Bir şeyler homurdandım. Şu anda kimseyle konuşma havasında değildim.

Koyu kaşlarından teki benden tarafa kalktı. “Pardon, dilimizi mi konuşun?”

Vize kâğıdımı avucumun arasında toplayıp sandalyemi geriye doğru ittim. “Her şey yolunda dedim.”

“Pekâlâ o zaman.” Omzunu silkip basamaklardan aşağıya doğru devam etti.

O özel ders programımızın olduğu not panosunu eline alırken ben de Briar Hokey ceketimi sırtıma geçirdim ve acınası vize kâğıdımı sırt çantama sokup fermuarını çektim.

Koyu renk saçlı kız koridora doğru ilerliyordu. Mona mıydı? Molly mi? M harfi kulağa doğru geliyordu ama gerisi tam bir gizemdi. Elinde vize kâğıdı vardı ama göz atmadım çünkü onun da herkes gibi dersten kaldığını varsaymışım.

Koridora çıkmadan önce geçmesine izin verdim. Sanırım içimdeki centilmen ruh yüzünden olduğunu söyleyebilirdim ama yalan olurdu. Tekrar poposuna bakmak istiyordum çünkü kesinlikle çok seksiydi. Bir kez farkına vardığımdan bir bakış daha atmakta mazur görmüyordum. Çıkışa kadar onu takip ederken ne kadar ufak tefek olduğunun farkına vardım. Ondan bir adım aşağıdaydım ama hâlâ başının tepesini görebiliyordum.

Tam kapıya vardığımızda kendiliğinden tökezledi ve elindeki kitaplar yere savruldu.

“Kahretsin. Ne kadar da sakarım.”

Diz çöktü ve ben de aynısını yaptım çünkü önceki laflarımın aksine istediğimde centilmen olabiliyordum. Kitaplarını toplamasına yardım etmek centilmence bir davranıştı.

“Ah, bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim,” diye ısrar etti.

Ama elim çoktan vize kâğıdıyla birleşmişti ve notunu görünce ağzım açık kaldı.

“Siktir. Dersi en yüksek puanla mı geçtin?” diye emrivaki bir şekilde sordum.

Bana fazla mütevazı bir şekilde gülümsedi. “Öyle olmuş, değil mi? Kesinlikle dersten kalacağımı düşünmüştüm.”

“Vay be.” Kendimi sanki kahrolası Stephen Hawking’e çarpmış gibi hissediyordum ve o da dünyanın sırrını burnumun dibinde sallandırıyor. “Cevaplarını okuyabilir miyim?”

Kaşları yine yukarı kalktı. “Bu biraz fazla cüretkâr olmadı mı? Birbirimizi daha tanıyoruz bile.”

Gözlerimi devirdim. “Kıyafetlerini çıkarmanı istemiyorum, bebeğim. Sadece vize kâğıdına bir bakış atmak istiyorum.”

“Bebeğim mi? Elveda cüretkâr, merhaba küstah.”

“Bayan dememi mi tercih ederdin? Belki de Madam? İsmi kullanırdım ama bilmiyorum.”

“Elbette bilmiyorsun,” diyerek iç çekti. “İsmim Hannah.” Sonra anlamlı bir şekilde durakladı. “Garrett.”

Pekâlâ, M harfi konusunda epeeeeey yanılmıştım.

Ayrıca ismimdeki, *Hah! Ben senin ismini biliyorum, pislik!* diyen vurgulama gözümünden kaçmamıştı.

Kitaplarının gerisini toplayıp ayağa kalktı ama ben ona vize kâğıdını geri vermedim. Onun yerine hızla ayağa kalkıp gözden geçirmeye başladım. Cevaplarına göz gezdirirken moralim gittikçe bozuldu çünkü eğer Tolbert’ın aradığı analiz bu tür bir şeyse benim işim bitmişti. Tanrı aşkına, benim Tarih öğrencisi olmamın bir sebebi vardı. Ben gerçeklerle uğraşmıştım. Siyah ve beyazla. Şu zamanda şu kişinin başına bu geldi ve sonucu da bu oldu.

Hannah’nın cevapları teorik saçmalıklara ve filozofların çeşitli ahlaki ikilemlere nasıl cevap vereceklerine odaklıydı.

“Teşekkürler.” Ona kâğıdını verdikten sonra başparmaklarını pantolonumun kayışına soktum. “Hey, dinlesene. Sen... düşünür müsün...” Omuz silktim. “Bilirsin işte...”

Kahkaha atmamaya çalışmış gibi dudakları kıpırdandı. “Aslında *bilmiyorum.*”

Nefesimi bıraktım. “Bana özel ders verir misin?”

Gür, siyah kirpiklerle çevrelenmiş, şu zamana kadar gördüğüm en koyu renkteki yeşil gözler şaşkınlıktan şüpheli bir bakışa saniyeler içinde geçti.

“Sana ödemesini yaparım,” diye hızlıca ekledim.

“Ah, şey. Eh, elbette bana ödeme yapmanı bekliyorum. Ama...” Başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Yapamam.”

Hayal kırıklığımı içime attım. “Hadi ama, bana bir iyilik yap. Eğer bu dersten kalırsam ortalamam patlayacak. Lütfen?” Ona gamzelerimi ortaya çıkarıp kızların hep erimesine sebep olan bir şekilde gülümsedim.

“Bu genellikle işe yarar mı?” diye meraklı bir şekilde sordu.

“Ne?”

“Aman Tanrım dedirten ufak oğlan gülümsemesi... İstediyini elde etmekte yardımcı oluyor mu?”

“Her zaman,” diye cevap verdim tereddüt etmeden.

“Neredeyse her zaman,” diye düzeltti. “Bak, özür dilerim ama gerçekten zamanım yok. Zaten okulla iş arası zor koşturuyorum, kış gösterisinin yaklaşmasıyla beraber çok daha az vaktim olacak.”

“Kış gösterisi mi?” diye şaşkın şaşkın sordum.

“Doğru, unuttum. Eğer hokey söz konusu değilse senin radarında değildir.”

“Şimdi kim küstah oluyor bakalım? Beni daha tanımıyorsun bile.”

Bir duraksamadan sonra iç çekti. “Ben müzik öğrencisiyim, tamam mı? Sanat Fakültesi her yıl iki büyük performans düzenliyor. Biri kışın, biri de baharda. Kazanan beş bin dolarlık burs alıyor. Kısmen büyük bir olay aslında. Sektördeki önemli insanlar ülkenin her yerinden izlemek için buraya uçuyorlar. Ajanslar, prodüktörler, yetenek avcıları... O yüzden, sana yardım etmeyi çok istesem de...”

“Etmeyeceksin,” diye homurdandım. “Şu anda benimle konuşmak bile istemiyormuş gibi görünüyorsun.”

Beni yakaladım dercesine ufak omuz silkmesi oldukça can sıkı-

cıydı. "Provaya gitmem lazım. Dersten kaldığına üzıldüm ama eğer seni teselli edecekse, herkes kaldı."

Gözlerimi kıstım. "Sen kalmadın."

"Elimde değil. Tolbert belli ki benim saçmalıklarımından etkiliniyor. Yetenek bu."

"Eh, ben de senin yeteneğini istiyorum. Lütfen, usta, bana saçmalamayı öğret."

Dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmaktan iki saniye uzaktaydım ama o kapıya doğru yan yan ilerlemeye başlamıştı bile. "Çalışma grubu olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana numarasını..."

"Zaten gruptayım," diye mırıldandım.

"Ah. O zaman senin için yapabileceğim pek bir şey yok. Bütünleme sınavında başarılar. *Bebeğim.*"

Hızlıca kapıdan fırlayıp beni arkasında hüsrân içinde bıraktı. İnanılmazdı. Bu üniversitedeki her kız bana yardım etme fırsatı için kahrolası kollarını keserdi. Ama bu? Sanki Şeytan'a sunmak için ondan kedi katletmesini istemişim gibi benden kaçırıyordu.

Ve şimdi yine ismi M ile başlamayan Hannah'nın bana ufacık da olsa verdiği umut öncesindeki hâlime dönmüştüm.

Kesinlikle hâpı yutmuştum.

ÇALIŞMA GRUBUNDAN SONRA OTURMA ODASINA GİRDİĞİMDE oda arkadaşlarım körkütük sarhoştular. Sehpa boş bira kutularıyla dolmuştu. Yanında Logan'a ait olduğunu bildiğim boş bir şişe Jack vardı çünkü Logan "bira karı kılıklılara göre" felsefesine inanıyordu. Onun sözleriydi, benim değil.

Şu anda Logan ve Tucker çekişmeli bir Ice Pro oyununda birbirleriyle savaşıyorlardı. Gözleri ekrandayken konsola şiddetle vuruyorlardı. Beni kapının girişinde gördüğünde Logan bakışlarını hafifçe çevirdi ve anlık dikkat dağınıklığı ona pahalya mal oldu.

"İşte bu!" Tuck'ın defanstaki adamı, Logan'ın kalecisine bilek pası attığında sevinç çılgılığı attı ve skor tahtasının ışığı yandı.

"Ah, lanet olsun!" Logan oyunu durdurup bana kötü kötü baktı. "Bu da neydi, G? Senin yüzünden çalım yedim."

Cevap vermedim çünkü şimdi *benim* dikkatim, odanın diğer köşesinde süregelen yarı çıplak sevişme seansı tarafından dağılmıştı. Dean yine işi götürüyordu. Göğsü ve ayakları çıplak bir şekilde tek kişilik koltuğa yayılmıştı, dantelli siyah sutyeni ve poposunu ortaya çıkaran şortuyla Dean'in üzerinde oturan bir kız vardı ve aletine sürtünyordu.

Koyu mavi gözleri hatunun omzunun üzerinden bir bakış attı ve Dean benden tarafa sırttı. "Graham! Nerelerdeydin, adamım?" dedi dili sürçerek.

Ben sarhoş sorusuna cevap veremedi o sarışın kızı öpmeye geri dönmüştü.

Bir sebepten dolayı Dean kendi odası dışında her yerde sevişmeyi seviyordu. Gerçekten. Ne zaman arkamı dönsem bir çeşit zamparalık peşindeydi. Mutfak tezgâhında, oturma odasındaki kanepede, yemek odasındaki masada. Adam dördümüzün paylaştığı kampüs dışındaki evin her köşesinde işi beceriyordu. Sürtüğün tekiydi ve bundan hiç gocunmuyordu.

Kabul, benim yorum yapmam uygun düşmezdi. Ben de rahip değildim, Logan ve Tuck da aynıydı. Ne söyleyebilirdim ki? Hockey oyuncularını azmış orospu çocuklarıydı. Buz pistinde olmadığımızda genellikle bir veya iki fazlasıyla hevesli taraftar kızla yiyişirken bulabilirdiniz bizi. Eğer isminiz Tucker ise ve Yeni Yıl Arifesiyse bu sayı üç bile olabilirdi.

“Sana bir saattir mesaj atıyorum, dostum,” diye haber verdi Logan.

Viski şişesini orta sehpadan kaydırırken kocaman omuzları öne doğru eğilmişti. Logan sağlam bir savunma oyuncusuydu, beraber oynadıklarımın en iyisiydi ve en iyi arkadaşımdı. İsmi John’du ama biz onu adaşı Tucker’dan ayırt etmek için Logan diyorduk. Şans bu ki Dean sadece Dean’di, o yüzden onu destansı soyadıyla çağırarak zorunda kalmıyorduk: Heyward-Di Laurentis.

“Gerçekten, ne cehennemdeydin?” diye homurdandı Logan.

“Çalışma grubunda.” Masadan bir bira alıp açtım. “Şu bahsedip durduğun sürpriz de nedir?”

Logan’ın mesajlarında kullandığı dilden kafasının ne kadar kıyak olduğunu her zaman söyleyebilirdim. Bu akşam fena dağıtmış olmalıydı çünkü mesajını çözmek için Sherlock havasına girmem gerekmişti. Sprz sanırım sürpriz demektir. Khbg çözmesi biraz daha uzun sürmüştü ama sanırım *kıçını hemen buraya getir* demektir? Logan söz konusu olunca asla emin olamazdınız.

Kanepede oturduğu yerden o kadar geniş bir şekilde sırtı-

yordu ki çenesinin kopup kopmayacağını merak ettim. Parmagıyla tavanı gösterip, "Yukarı çıkıp kendin gör," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Neden? Yukarıda kim var?"

Logan kıs kıs güldü. "Eğer sana söyleseydim sürpriz olmazdı."

"Neden bir işler çevirdiğine dair bir hisse kapılıyorum?"

"Aman," diyerek konuşmaya başladı Tucker. "Ciddi güven sorunların var, G."

"Dönemin ilk gününde yatak odama canlı bir rakun bırakan şerefsizin söylediğine bak."

Tucker sırttı. "Ah, hadi ama, Bandit çok tatlıydı. Senin okula hoş geldin hediyendi."

Ona ortaparmağımı gösterdim. "Evet, eh, *hediyenden* kurtulmak oldukça zordu." Odamdaki rakundan kurtulmak için nasıl üç böcek ilaçlama ekibi gerektiğini hatırlayınca ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Hadi ama," diye inledi Logan. "Sadece üst kata çık. Güven bana, sonrasında minnettar olacaksın."

İkisinin bana fırlattığı bilmiş bakışlar şüphelerimi dindirmişti. Kısmen. Yani, koruma kalkanımı bu dallamaların yanında asla tamamen indirecek değildim.

Giderken iki tane bira çaldım. Sezondayken pek içmezdim ama antrenör bize vizelere çalışmamız için bir hafta izin vermişti ve hâlâ iki günlük özgürlüğümüz vardı. Şerefsiz şanslı takım arkadaşlarım on ikilik birayı kafaya dikip ertesi gün şampiyonlar gibi oynamakta bir sorun yaşamıyorlardı. Ben mi? Hafif kıyak kafa bile bana ertesi gün fena bir baş ağrısı veriyordu ve sonrasında buzda ilk kez paten süren velet gibi kayıyordum.

Tekrar haftada altı gün idman programımıza döndüğümüzde alkol alımım bir/beş limitine dönecekti. İdman akşamlarında bir adet, maçtan sonra beş. İstisna yok.

Kalan zamanımın tamamından istifade etmeyi planlıyorum.

Biralarla donanmış bir şekilde üst kattaki odama ilerledim. Ana yatak odası. Evet, elde etmek için *ben sizin kaptanınızım* kartını oynamaktan hiç gocunmamıştım ve güvenin bana, takım

arkadaşlarımın uğruna girdiği her tartışmaya değiyordu. Özel küvet, bebeğim.

Odamın kapısı aralıktı ve bu görüntü beni tekrar şüpheli moda sokmuştu. Tedirgin bir şekilde kapının kenarından göz atıp tepede bir kova dolusu kan olmadığından emin olduktan sonra kapıyı hafifçe ittirdim. Biraz açıldı ve ben de aralıktan sokulurken bir tuzağa kendimi tamamen hazırladım.

Ve tuzağa düşürülmüştüm.

Yalnız bu görsel bir tuzaktı çünkü kahretsin ki yatağımdaki kız Victoria's Secret kataloğundan çıkmış gibi görünüyordu.

Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım, ben bir erkektim. Giydiği şeylerin yarısının ismini bile bilmiyordum. Tek gördüğüm beyaz dantel, pembe kurdeleler ve fazlasıyla tendi. Ve bu görüntü karışısında mutluydum.

"Gelmen uzun sürdü." Kendall bana, *Birazdan şans yüzüne gülecek, koca adam*, diyen seksi bir bakış attı ve aletim duruma uygun hareket ederek fermuarımın altında sertleşmeye başladı. "Çekip gitmeden önce sana beş dakika daha vermiştim."

"Tam zamanında geldim o zaman." Gözüm ağız sulandırıcı kıyafetinde dolandı ve sözcükleri yayarak, "Ah, bebeğim, bunların hepsi benim için mi?" dedim.

Mavi gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde koyulaştı. "Öyle olduğunu biliyorsun, azgın şey."

Ucuz porno karakterleri gibi konuştuğumuzun farkındaydım. Hadi ama, bir adam yatak odasına girip böyle görünen bir kadın bulduğunda, seksi bir anneye tart teslim eden bir pizza elemanı gibi davranmayı içerse bile kızın istediği her türlü basit sahneyi canlandırmaya razı olacaktır.

Kendall'la ilk defa yaz boyunca, ikimiz de tatilde burada kaldığımız için denk gelince takılmıştık. Birkaç kere bara gittik, bir şey öbürünü kovaladı ve sonraki bildiğim tek şey ateşli bir kızlar birliği üyesiyle seviştiğimdi. Ama vizeler başlamadan önce sonlanmıştı ve ara sıra gelen tahrik edici mesajlar dışında Kendall'ı şimdiye kadar görmemişim.

“Antrenmanlar başlamadan önce biraz eğlenmek isteyebileceğini düşündüm,” derken manikürlü parmakları sutyenin ortasındaki ufak pembe kurdeleyle oynuyordu.

“Doğru düşünmüşsün.”

Dizlerinin üzerine kalkarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kahretsin, memeleri giydiği dantelli şeyden neredeyse fırlamak üzereydi. Beni parmağıyla çağırdı. “Buraya gel.”

Ona doğru hızlıca yürümek için hiç zaman kaybetmedim. Çünkü... yine söylüyorum... ben bir *erkeğim*.

“Sanırım biraz fazla giyiniksin,” diye yorumda bulunduğundan sonra kot pantolonumun bel kısmını yakalayarak düğmeleri yavaş yavaş açtı. Fermuarı çekiştirdikten sonra aletim bekleyen eline doğru fırladı. Haftalardır çamaşır yıkamamıştım, o yüzden işleri düzene oturtana kadar iç çamaşırız geziyordum. Gözlerinin ateşle parlamasından, çamaşırız gezinmemin hoşuna gittiğini söyleyebilirdim.

Parmaklarını etrafıma doladığında boğazımdan bir inleme çıkıverdi. Ah, evet. Bir kadının elini aletinizde hissetmekten daha güzel bir şey yoktu.

Hayır. Yanılmışım. Kendall’ın dili olayın içine girdi ve Tanrım, elinden çok daha iyiydi.

Bir saat sonra Kendall yanıma sokulmuş ve başını göğsüme yaslamıştı. Seksi iç çamaşırı ile kıyafetlerim, iki tane boş kondom paketi ve açmaya ihtiyaç duymadığımız bir şişe kayganlaştırıcıyla birlikte yatak odasının zeminine yayılmıştı.

Bu sarılma beni endişelendiriyordu ama onu iterek uzaklaştırıp yola koyulmasını söyleyemezdim. Özellikle beni baştan çıkarmak için böylesine efor sarf etmişken.

Ama bu da beni endişelendiriyordu.

Kadınlar sıradan bir buluşma için böyle pahalı iç çamaşırırları giymezlerdi, değil mi? Yapmayacaklarını düşünüyordum ve

Kendall'ın sonraki sözcükleri benim rahatsız edici düşüncelerimi onayladı.

“Seni özledim, bebeğim.”

İlk düşüncem *kahretsindi*.

İkincisi ise, *neden?*

Çünkü takıldığımız süre boyunca Kendall beni tanımak için en ufak bir çabada bile bulunmamıştı. Eğer sevişmiyorsak sürekli kendisinden bahsediyordu. Gerçekten, tanıştığımızdan beri bana bir tane bile şahsi soru sorduğunu sanmıyordum.

“Ah...” Kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum, aklıma gelenlerin hiçbiri *Ben de, seni ve özledim* içermiyordu. “Meşguldüm. Bilirsin işte, vizeler.”

“Belli ki öyle. Aynı üniversiteye gidiyoruz. Ben de çalışıyordum.” Şimdi sesinde bir tonlama vardı. “Beni özledin mi?”

Hay ben bu işe. Buna ne cevap vermeliydim ki? Yalan söylemeyecektim çünkü bu ona daha çok ümit verirdi. Bu konuda pislik gibi davranıp son beraber olduğumuzdan beri aklıma bile gelmediğini de itiraf edemezdim.

Kendall doğrulup gözlerini kıstı. “Evet veya hayır diyebileceğin bir soru sordum, Garrett. Beni. Özledin. Mi?”

Gözlerim cama doğru çekildi. Evet, ikinci kattaydım ve ciddi bir şekilde kahrolası camdan atlamayı tasarlıyordum. Bu konuşmadan kaçmayı o derece istiyordum.

Ama sessizliğim benim yerime konuşmuştu ve birden Kendall yataktan fırladı. Kıyafetlerini toparlarken sarı saçları her yöne dağılıyordu. “Aman Tanrım. Öyle adi herifin tekisin ki! Beni hiç umursamıyorsun, değil mi Garrett?”

Ayağa kalkıp fırlatılmış kot pantolonumun yanına gittim hızla. “Sana önem veriyorum,” diye itiraz ettim. “Ama...”

Öfkeli bir şekilde külotunu giydi. “Ama ne?”

“Ama bunun ne olduğu konusunda açık olduğumuzu sanmıştım. Ciddi bir şey istemiyorum.” Ona imalı bir bakış attım. “Bunu sana en başından söyledim.”

Dudağını ısırırken ifadesi yumuşadı. “Biliyorum ama... düşünmüştüm ki...”

Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Ona çılgınlarcasına âşık olacağımı, ara sıra beraber olmalarımızın kahrolası *Not Defteri* filmine dönüşeceğini sanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, artık neden kuralları baştan söylediğimi biliyordum. Tecrübelerime göre hiçbir kadın kısa süreli bir ilişkiye kısa süreli *kalacağına* inanarak girmiyordu. Aksi-ni söyleyebilirdi, belki kendini hiçbir duygusal bağ kurmadan sevişme maratonuyla sorunu olmadığına inandırmış olabilirdi ama derinlerde bir yerde ilişkinin daha bağlayıcı bir şeye dönüşmesini umut ediyor ve bu konuda dua ediyordu.

Sonra ben, onun romantik komedisindeki kötü karakter olarak, niyetim hakkında hiç yalan söylememiş veya onu bir anlığına bile yanlış yönlendirmemiş olmama rağmen sahneye girip o umut balonunu patlatıyordum.

“Hokey benim bütün hayatım,” dedim sertçe. “Haftanın altı günü antrenmanım var ve yılda yirmi maçta oynuyorum, hatta eğer sezon sonrasına kadar gelebilirsek daha da fazla. Bir kız arkadaş için zamanım yok, Kendall. Sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Mutsuzluk gözlerini karartmıştı. “Artık öylesine takılmak istemiyorum. Senin kız arkadaşın olmak istiyorum.”

Bir başka *neden* sorusu neredeyse ağızımdan kaçacaktı ki dilimi ısırardım. Eğer bana şehvet dışında bir şekilde ilgi göstermiş olsaydı ona inanabilirdim ama durumun böyle olmaması, benimle ilişki istemesini bir çeşit statü sembolü görüp görmediğini düşünmeye itti.

Duruma karşı hissettiğim can sıkıntısını bir kenara atıp bir tane daha tuhaf özürde bulundum. “Özür dilerim. Ama şu an içinde olduğum durum bu.”

Kot pantolonumun fermuarını çekerken o da kıyafetlerini giymeye odaklandı. Kıyafetler demek biraz abartı olacaktı. Tek

giydiği seksi iç çamaşırları ve bir trençkottu ki bu da eve girdiğimde Logan ile Tucker'ın neden aptallar gibi sırtıttığını açıklıyordu. Çünkü eğer bir kız kapında trençkotla belirmişse, altında bir şey olmadığını kesinkes bilirdin.

"Artık seninle görüşmem," dedi sonunda gözleri benimkileri bularak. "Eğer bunu... yapmaya devam edersek... daha fazla bağlanacağım."

Bu konuda tartışamazdım, o yüzden yapmadım. "Eğlendik ama, değil mi?"

Bir süre sonra gülümsedi. "Evet, eğlendik."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve parmak uçlarına kalkarak beni öptü. Ben de onu geri öptüm ama daha önceki kadar arzuya değildi. Sakin olmasını sağladım. Nazik. Bu kaçamak yoldan çıkmıştı ve ben de onu yanlış yönlendirecek değildim.

"Bunu da aradan çıkardığımızı göre..." Gözleri muzip şekilde parlıyordu. "Kız arkadaş konusunda fikrin değişirse bana haber ver."

"Arayacağım ilk kişi olacaksın," diye söz verdim.

"Harika."

Yanağıma bir öpücük kondurup kapıdan dışarı çıkarak beni bu olayın nasıl bu kadar kolay sonuçlandığı konusunda şaşırmış hâlde bıraktı. Kendimi bir kavgaya hazırlamıştım ama baştaki öfke nöbetinin dışında Kendall durumu bir profesyonel gibi kabul etmişti.

Keşke tüm kadınlar onun gibi makul olsaydı.

Evet, burada kesinlikle Hannah'ya bir taş atıyordum.

Seks her zaman iştahımı açmıştır, o yüzden alt kata biraz besin arayışı için indim. Diğerlerimiz su bile kaynatamadığımız için evimizin şefi olan Tuck sayesinde biraz pilav ve kızarmış tavuk kaldığını sevinçle keşfettim. Tuck ona yemek yapmayı daha altı bezliyen öğretmiş olan bekâr bir anneyle büyümüşü.

Tezgâha yerleşip bir parça tavuğu ağzıma tıkarken Logan üzerinde basit bir baksır dışında bir şey olmadan dolanıyordu.

Beni fark ettiğinde kaşını kaldırdı. "Hey. Seni bu akşam bir

daha göreceğimi düşünmemiştim. Senin SFM olacağını düşünmüştüm.”

“SFM mi?” diye sordum lokmalar arasında. Logan onları jargonumuza katmamız umuduyla kısaltmalar yapmaktan hoşlanırdı ama çoğunlukla neden bahsettiğini anlamazdım.

Sırttı. “Sevişmekle Fazlasıyla Meşgul.”

Gözlerimi devirip bir çatal pilav aldım.

“Cidden, Sarışın şimdiden mi gitti?”

“Aynen.” Lafıma devam etmeden önce çiğnedim. “Neyin olduğunu biliyor.” Yani, kız arkadaş ile kesinlikle yatıya kalmak yok.

Logan dirseklerini tezgâha yaslariken mavi gözleri konu değişimiyle parlamaya başladı. “Bu haftaki St. Anthony maçı için çok heyecanlıyım. Haberi duydun mu? Braxton’ın cezası sona ermiş.”

Bu ilgimi çekmişti. “Hadi canım. Cumartesi günü oynayacak mı?”

“Aynen öyle.” Logan’ın ifadesi bildiğiniz sevinçli bir hâl almıştı. “Şerefsizin yüzünü panolara çarpmaktan zevk alacağım.”

Greg Braxton, St. Anthony takımının sol kanat yıldızıydı ve tamamen aşağılık herifin tekiydi. Adamın buzda açığa çıkarmaktan korkmadığı sadist bir eğilimi vardı ve takımlarımız sezon öncesi karşı karşıya geldiğinde, ikinci sınıf olan defanstaki adamımızı kırık bir kolla acile göndermişti. Üç maç cezasından da anlaşıldığı üzere, bana kalsaydı o psikopat üniversite hokeyinden bir ömür yasaklanırdı.

“Onu indirmen lazım, ben hemen yanında olacağım,” diye söz verdim.

“Bu konuda sözünü tutmanı sağlayacağım. Ah, bir de sonraki hafta Eastwood var.”

Gerçekten programımıza biraz daha fazla dikkat vermeliydim. Eastwood Üniversitesi ligde ikinci sıradaydı. Elbette bizden sonra ikinciydi ve maçlarımız her zaman parmak ısırıtan bir gerginlikte geçirdi.

Kahretsin, birden eğer Etik dersinin bütünlemesinden geçemezsem Eastwood oyununda oynayamayacağım aklıma dank etti.

“Kahretsin,” diye homurdandım.

Logan tabağımdan bir parça tavuk kaçırıp ağzına attı. “Ne?”

Takım arkadaşlarıma henüz notum hakkındaki durumu söylememiştim çünkü vizemin bu kadar kötü gelmesini beklemiyordum ama şimdi yüzleşmemek imkânsız gibi görünüyordu.

O yüzden iç çekerek Logan’a Etik’ten aldığım F’yi ve bunun takım için ne anlama geleceğini anlattım.

“Dersi bırak,” dedi hemen.

“Yapamam. Son tarihi geçirdim.”

“Kahretsin.”

“Aynen.”

Somurtkan bir şekilde birbirimize baktıktan sonra Logan yanındaki tabureye hopladı ve elini saçından geçirdi. “O zaman kendine gelmen lazım, adamım. Deliler gibi çalış ve bu kahrolası dersten en iyi puanı al. Sana ihtiyacımız var, G.”

“Biliyorum.” Canım sıkkın bir şekilde çatalı tutup tekrar yerine bıraktım, iştahım kaçmıştı. Bu benim kaptan olarak ilk yılımdı ki henüz üçüncü yılım olduğu için daha büyük bir onurdu. Benden öncekileri takip etmeli ve takımımı uluslararası şampiyonluğa taşımalıydım ama onlarla beraber buzda değilsem bunu nasıl yapabilirdim?

“Kendime bir özel hoca ayarladım,” diye takım arkadaşşıma güvence verdim. “Kız acayip zeki.”

“Güzel. Ne istiyorsa öde. İstersen ben de yardımcı olurum.”

Sırıtmadan edemedim. “Vay canına. Bütün o tatlı paracıklarından ayrılmayı mı teklif ediyorsun? Benim oynamamı *gerçekten* istiyor olmalısın.”

“Ne sandın. Bütün her şey hayallerle ilgili. Beraber Bruins formları içinde olacağız, unuttun mu?”

Kabul etmem gerekirdi ki oldukça iyi bir hayaldi. İlk senemizde Logan’la oda arkadaşı olarak düştüğümüz andan beri

konuştuğumuz bir şeydi. Mezun olduktan sonra profesyonel oynayacağım konusunda şüphe yoktu. Logan'ın seçileceği konusunda da şüphem yoktu. Adam şimşekten daha hızlıydı ve buz pistinde kahrolası bir canavardı.

“O kahrolası notu yükselt, G,” diye emretti. “Yoksa kıcıını tek-melerim.”

“Koç daha sert tekmeleyecektir.” Güçlkle gülümsedim. “Merak etme, halletmeye çalışıyorum.”

“İyi.” Logan mutfaktan çıkmadan önce bir parça daha tavuk çaldı.

Yemeğimin gerisini mideme indirdikten sonra telefonumu bulmak için üst kata çıktım. Adı-M-ile-başlamayan-Hannah'ya yaptığım baskıyı artırmanın vakti gelmişti.

“GERÇEKTEN SON NOTAYI E MAJÖR OLARAK SÖYLEMEN GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM,” diye ısrar etti Cass. Düeti ne zaman bitirsek bozuk plak gibi aynı saçma öneriyi sunuyordu.

Bakin, ben barışçıl bir insanım. Yumrukların sorunları çözeceğine inanmıyorum. Organize dövüşlerin barbarca olduğunu düşünüyorum ve savaşın düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Yine de Cassidy Donovan’ın suratına geçirmeme ramak kalmıştı.

“Ses perdesi benim için çok alçak.” Ses tonum sertti ama sınırlı olduğumu gizlemem de imkânsızdı.

Cass elini sıkın bir şekilde koyu dalgalı saçlarında gezdirip, tuhaf bir şekilde piyano sandalyesinde kıpırdanan Mary Jane’e döndü. “Haklı olduğumu biliyorsun, MJ,” diye ona yalvardı. “Eğer harmoni yerine aynı ses perdesinde bitirirsek daha fazla etki yaratacak.”

“Hayır, eğer harmoni yaparsak daha fazla etki yaratacak,” diye itiraz ettim.

Saçımı başımı yolmak üzereydim. Cass’in ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Kendi notalarıyla şarkıyı bitirmek istiyordu. Kış performansı için eşleşmeye karar verdiğimizden beri bu tür saçmalıklar yaparak beni geri plana itip kendi sesini ön plana çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

Eğer Cass'in ne kadar kaprisli olduğunu bilseydim bu düeti hayatta kabul etmezdim ama şerefsiz gerçek rengini provalar başladıktan sonra göstermeye karar vermişti. Artık vazgeçmek için çok geçti. Bu düete fazlasıyla zaman harcamıştım ve dürüst olmam gerekirse bu şarkıyı çok seviyordum. Mary Jane mükemmel bir parça yazmıştı ve bir kısmım onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Hem fakültenin sololar yerine düetleri tercih ettiğini biliyordum çünkü burs kazanan son dört performans düetlerden oluşuyordu. Kurul karmaşık harmonilere bayılıyordu ve bu kompozisyon da çok hoşlarına gidecekti.

"MJ?" diye teşvik etti Cass.

"Hımm..."

Ufak tefek sarışının, Cass'in büyüleyici bakışları altında eridiğini görebiliyordum. Cass'in kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Sinir bozucu bir şekilde yakışıklıydı ve şans bu ya sesi de olağanüstüydü. Maalesef bu yeteneklerinin fazlasıyla farkındaydı ve kendi çıkarı için kullanmaktan çekinmiyordu.

"Belki Cass haklıdır," diye mırıldandı MJ. Bana ihanet ederken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. "Neden E Majörü denemiyoruz, Hannah? Bir kere bakalım ve olup olmadığını görelim."

Benedict Arnold! diye bağırarak istiyordum ama dilimi ısır-dım. Aynı benim gibi MJ de Cass'in saçma istekleri ve "dâhice" fikirleriyle haftalardır uğraşıyordu. Onu orta yol bulmaya çalıştığı için suçlayamıyordum.

"Pekâlâ," diye homurdandım. "Hadi deneyelim."

Zafer, Cass'in gözlerinde parladı ama orada uzun süre kalamadı çünkü şarkıyı söyledikten sonra önerisinin bir halt olmadığı belli olmuştu. Nota benim için çok alçak kalmıştı ve Cass'in mükemmel bariton sesini ortaya çıkarmak yerine benim kısmımı o kadar amatörce gösteriyordu ki dikkati ondan çekiyordu.

"Sanırım Hannah orijinal ses perdesine sadık kalmalı." Mary Jane, Cass'e bakarken sanki tepkisinden korkuyormuş gibi dudaklarını ısırıldı.

Adam kibirli olmasına rağmen aptal değildi. "Peki," diye sertçe cevap verdi. "Senin dediğin gibi yapacağız, Hannah."

Dişlerimi gıcırdattım. "Teşekkürler."

Şansıma saatimiz dolmuştu ki bu da prova alanının artık birinci sınıflara ait olacağı anlamına geliyordu. Buradan çekip gitmeye istekli bir şekilde nota kâğıtlarımı toparlayıp denizci palto-mu giydim. Cass'le ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi.

Tanrım, adama katlanamıyordum.

İronik olan şey ise oldukça duygusal bir aşk şarkısı söylüyor olmamızdı.

"Yarın aynı zamanda mı?" Beni beklentiyle inceledi.

"Hayır, yarın saat dörtte başlıyoruz, unuttun mu? Salı akşamları çalışıyorum."

Hoşnutsuzluk yüzünde belirdi. "Eğer programın bu kadar... uygunsuz olmasaydı bu şarkıyı şimdiye çoktan mükemmelleştirmiş olabilirdik."

Kaşımı kaldırdım. "Hafta sonları prova yapmayı reddeden adamın dediklerine bakın. Çünkü ben cumartesi ve pazar akşamları boşum."

Dudakları gerildikten sonra tek kelime etmeden çekip gitti.

Pislik.

Arkamdan derin bir iç çekiş yankılandı. Arkamı döndüğümde MJ'in hâlâ piyano başında dudağını ısırmakta olduğunun farkına vardım.

"Özür dilerim, Hannah," dedi yumuşak bir tonda. "İkinizden şarkımı söylemenizi istediğimde Cass'in bu kadar zorlu olacağını farkında değildim."

Ne kadar üzgün olduğunu görünce sinirim geçti. "Hey, sorun sende değil," diye onu teselli ettim. "Ben de onun böylesine pislik olmasını beklemiyordum ama harika bir şarkıcı, o yüzden buna odaklanalım, tamam mı?"

"Sen de harika bir şarkıcısın. Bu yüzden ikinizi seçtim. An-larsın ya, başkalarının bu şarkıyı yaşattığını düşünemiyorum."

Ona gülümsedim. Gerçekten tatlı bir kızdı, tanıştığım en

yetenekli şarkı sözü yazarı olduğunu söylememe gerek yoktu sanırım. Sunulan her şarkının Şarkı Sözü Yazarlığı öğrencileri tarafından oluşturulması gerekiyordu. MJ bana teklifle gelmeden önce bile onun şarkılarından birini kullanmayı teklif etmeyi düşünüyordum.

“Sana söz, bu şarkıyı mükemmel söyleyeceğiz, MJ. Cass’ın saçma triplerini görmezden gel. Sanırım laf olsun diye itiraz etmeyi seviyor.”

Kahkaha attı. “Evet, yüksek ihtimalle. Yarın görüşüyoruz o zaman?”

“Aynen. Saat tam dörtte.”

Ona hafif bir şekilde el salladıktan sonra koro odasından çıkıp dışarı yollandım.

Briar’a dair en sevdiğim şeylerden biri kampüstü. Sarmaşıklı kaplı oldukça eski binalar, karaağaç ve dökme demir bankların çevrelediği arnavut kaldırımlı yollarla birbirine bağlanıyordu. Üniversite ülkedeki en eskilerden biriydi ve mezunları arasında düzinelerce önemli insan, hatta birden fazla devlet başkanı barındırıyordu.

Ama Briar’a dair en güzel şey ne kadar güvenli olduğuydu. Gerçekten, suç oranımız neredeyse sifıra yakındı ki bu Dekan Farrow’un öğrencilerinin güvenliğine kendisini adanmasıyla alakalıydı. Okul, güvenlik adına stratejik bir şekilde yerleştirilmiş kameralara ve günün yirmi dört saati devriye gezen görevlilere tonla para yatırmıştı. Hapishane filan olduğundan değildi. Güvenlik görevlileri arkadaş canlısı ve dikkat çekmeyen kişilerdi. Dürüst olmak gerekirse, kampüste dolanırken onları güçlülükle fark ediyordum.

Yurdum müzik binasına beş dakika yürüme mesafesindeydi ve Bristol House’un devasa meşe kapılarından içeri girdiğimde rahatlamayla iç çektim. Çok uzun bir gündü ve tek yapmak istediğim duş alıp yatağa kıvrılmaktı.

Allie’yle paylaştığım alan normal yurt odalarından çok bir süit gibiydi ki bu da üst kesimden biri olmanın ayrıcalıkların-

dandı. İki tane yatak odamız, ufak bir ortak alanımız ve daha da ufak bir mutfağımız vardı. Tek kötü yanı ise katımızdaki diğer dört kızla paylaştığımız ortak banyoydu ama şanslıydık ki hiçbirimiz pasaklı değildik. O yüzden tuvaletler ve duşlar genellikle tertemiz kalıyordu.

“Hey. Geç döndün.” Oda arkadaşım yatak odama kafasını sokarken bardağındaki pipeti emiyordu. Yeşil, topak topak ve kesinlikle iğrenç görünen bir şey içiyordu ama bu görüntüye alışmıştım. Allie neredeyse iki haftadır her şeyin “suyunu” çıkarıyordu ki bu da her sabah kendine iğrenç sıvı yemekler hazırlarken mikserin sağır edici sesine uyandığım anlamına geliyordu.

“Provam vardı.” Ayakkabılarımı tekmeleyip ceketimi fırlattıktan sonra Allie hâlâ kapıda olmasına rağmen iç çamaşırına kadar soyundum.

Bir zamanlar onun önünde soyunmak için fazlasıyla utangaçtım. İlk yılımda aynı odayı paylaştığımız için ilk birkaç haftayı battaniyenin altında kıyafetimi değiştirerek veya Allie'nin odayı terk etmesini bekleyerek geçirmiştim. Ama üniversiteye dair durum şuydu ki mahremiyet diye bir şey yoktu. Er ya da geç bunu kabul etmeniz gerekiyordu. Hâlâ Allie'nin çıplak memelerini ilk görüşümde ne kadar utandığımı hatırlıyordum ama kızın zerre utanması yoktu. Bakışlarımı yakaladığında sadece göz kırpıp, “Harikayım, değil mi?” demişti.

Ondan sonra battaniye altı rutiniyle uğraşmadım bile.

“Pekâlâ, dinle...”

Konuya girişi beni tedirgin etmişti. Allie'yle iki yıl yaşamıştım. “Pekâlâ, dinle” gibi kelimelerle başlayan cümlelerin duy-maktan hoşlanmayacağım bir şeyle sonlanacağını bilecek kadar uzun zamandır tanıyordum onu.

“Hımm?” derken kapımın arkasındaki kancadan bornozumu kaptım.

“Çarşamba akşamı Sigma evinde bir parti var.” Mavi gözleri keskin bir ışıltıyla parladı. “Benimle geliyorsun.”

İnledim. “Bir okul birliği partisi mi? Hayatta olmaz.”

“Bal gibi de olur.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Vizeler sona erdi, o yüzden başka bahanen yok. Hem bana bu yıl daha fazla sosyal olacağına dair söz vermiştin.”

Söz vermiştim ama... sorun şuydu: Partilerden hoşlanmıyordum.

Bir partide tecavüze uğramıştım.

Tanrım, bu kelimeden nefret ediyordum. Tecavüz. İngilizcede ilkel etkiler uyandıran birkaç nadir kelimeden biriydi. Aynı yüzünüze yediğiniz okkalı bir tokat veya başınızdaki aşağı dökülen bir kova dolusu buzlu su gibi. İğrençti, moral bozucuydu ve hayatımı kontrol etmemesi için elimden geleni yapıyordum. Bana olanları aştım. İnanın bana, yaptım.

Benim hatam olmadığını biliyordum. Bunu istemediğimin veya buna davet çıkarmadığının farkındaydım. Başıma gelen, insanlara güvenme yeteneğimi etkilememiş veya karşıma her çıkan adamdan korkmama sebep olmamıştı. Yıllarca süren terapi, bütün sorunun *onda* olduğunu görmeme yardımcı olmuştu. *Onda* bir sorun vardı. Bende değil. Asla bende değildi. Ve öğrendiğim en önemli şey ise bir kurban olmadığımı. Ben hayatta kalandım.

Ama bu, saldırının beni değiştirmedeği anlamına gelmiyordu. Kesinlikle değiştirmişti. Çantamda biber gazı taşımamın ve eğer gece eve yalnız yürüyorsam 911’i hızlı aramada tutmamın bir sebebi vardı. Toplum içinde içki içmememin veya herhangi birinden, hatta Allie’den bile içki kabul etmememin arkasında bir sebep yatıyordu. Çünkü bana içine ilaç katılmış bardağı istemsizce verme olasılığı her zaman vardı.

Ve partilere gitmememin de bir sebebi vardı. Sanırım kendimce bir travma sonrası stres bozukluğu çekiyordum. Ses, koku veya zararsız bir şeyin görüntüsü hatıraları tekrar ön plana çıkarıyordu. Müziğin yüksek sesle çalındığını, bağırarak yapılan konuşmaları ve kaba kahkahaları duyuyordum. Bayat bira ve ter kokusu alıyordum. Kalabalık içerisindeydim. Ve birden kendimi on beş yaşında ve Melissa Mayer’ın partisinde kendi kâbusuma hapsolmuş hâlde buluyordum.

Allie sıkıntılı ifademi görünce ses tonunu yumuşattı. “Bunu daha önce yaptık, Han-Han. Tıpkı öncekiler gibi olacak. Gözümün önünden hiç ayrılmayacaksın ve ikimiz de tek damla bir şey içmeyeceğiz. Söz veriyorum.”

Utangaçla midem bulandı. Utangaç, pişmanlık ve biraz şaşkınlık vardı çünkü dostum, bu kız cidden inanılmaz bir arkadaştı. Beni rahat hissettirmek için ayık ve tetikte kalmasına gerek yoktu ama dışarı çıktığımız her seferinde bunu yapıyordu. Onu bu yüzden çok seviyordum.

Ama bunu yapmak zorunda olduğu için ondan nefret de ediyordum.

“Pekâlâ,” diyerek mücadeleyi bıraktım. Sırf onun için değil, aynı zamanda kendim içindi bu. Ona daha fazla sosyal olacağıma söz vermişim ama asıl kendime bu yıl yeni şeyler denemeye çalışacağıma söz vermişim. Daha az tetikte olacak ve bilinmeyenlerden bu kadar korkmayı bırakacaktım. Bir parti iyi zaman geçirme tanımıma girmese de belli mi olur, belki hoşuma giderdi.

Allie'nin yüzü aydınlandı. “Oh be! Baksana, kozumu oynama bile gerek kalmadı.”

“Ne kozu?” diye şüpheli bir şekilde sordum.

Bir sırıtışla dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Justin orada olacak.”

Nabzım hızlandı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü Sean'la beraber yemek salonunda ona rastladık ve bize orada olacağını söyledi. Sanırım bir avuç mankafa gelmeyi planlıyormuş.”

Ona kaşlarımı çattım. “Justin mankafa değil.”

“Ay, futbol oyuncusunu savunurken ne kadar tatlı olduğuna da bir bakın. Bekle biraz, dışarı çıkıp domuzların uçup uçmadığına bakacağım.”

“Ha ha.”

“Gerçekten, Han, tuhaf bir durum. Yani beni yanlış anlama, birinden hoşlanman beni rahatsız etmiyor. Devon'la ayrılalı ne

kadar oldu? Bir yıl mı? Sadece tüm insanlar arasından nasıl bir sporcudan hoşlanabildiğini anlamıyorum.”

Rahatsızlık omurgamdan yukarı tırmanıyordu. “Justin... diğerleri gibi değil. O farklı.”

“Onunla tek kelime bile konuşmayan kızın sözlerine bakın.”

“O farklı,” diye ısrar ettim. “Sessiz, ciddi ve gördüğüm kadarıyla takım arkadaşlarının aksine eteği olan her şeyi becermiyor. Ah, ayrıca akıllı. Onu geçen hafta avluda Hemingway okurken gördüm.”

“Büyük ihtimalle ders içindir.”

“Değildi.”

Gözlerini kıstı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. “Geçen gün bir kız ona sınıfta sordu ve o da Hemingway’in en sevdiği yazar olduğunu söyledi.”

“Aman Tanrım. Şimdi de onun konuşmalarına kulak misafiri olmaya mı başladın? Amma tuhafısın.” Allie iç çekti. “Tamam, bu kadar yeter. Çarşamba akşamı onunla cidden konuşacaksın.”

“Belki,” dedim çekimser bir şekilde. “Eğer fırsat olursa...”

“Ben fırsat *yaratırım*. Cidden. O partiyi sen Justin’le konuşmadan terk etmeyeceğiz. Sadece merhaba, nasılsın diyecek olman bile umurumda değil. Onunla *konusacaksın*.” Parmağımı havaya kaldırdı. “Kapiş?”

Kıs kıs güldüm.

“Kapiş?” diye daha sert bir tonda tekrarladı.

Bir an sonra mağlup bir şekilde nefesimi bıraktım. “Kapiş.”

“Güzel. Şimdi acele edip duş al da yatmadan önce *Mad Men*’den birkaç bölüm izleyelim.”

“Bir bölüm. Fazlası için çok yorgunum.” Ona sııttım. “Kapiş?”

“Kapiş,” diye homurdandıktan sonra odadan dans ederek çıktı.

Duş malzemelerimi toplarlarken kendi kendime kıkırdıyordum ama yine dikkatim dağıldı. Kapıdan dışarı iki adım atmıştım ki çantamdan kedi miyavlaması gelmeye başladı. Tiz

sesli feryat, dikkatimi çekecek kadar sinir bozucu olduğu için seçtiğim zil sesiydi.

Malzemelerimi komodinin üzerine bırakıp cep telefonumu bulana kadar çantamı karıştırdıktan sonra ekrandaki mesajı inceledim.

Hey, ben Garrett. Özel ders planı için detayları konuşmak istiyorum.

Ah, hadi ama.

Kahkaha mı atsam yoksa inlesem mi bilemedim. Adama inatçı olduğu konusunda hakkını vermem gerekiyordu. İç çekerek hızlı, kısa ve o kadar da tatlı olmayan bir mesaj yazdım.

BEN: Bu numarayı nasıl buldun?

O: Çalışma grubu kayıt kâğıdından.

Kahretsin. Dönemin başında gruba katılmışım ama bu, Cass'in pazartesileri ve çarşambaları, tam da çalışma grubunun buluşma saatinde prova yapmaya karar vermesinden önceydi.

Ben daha cevap vermeden bir mesaj daha ekranda belirdi ve bir insanın ses tonunu mesaj üzerinden anlamanın imkânsız olduğunu kim söylemişse tamamen yanılıyordu. Çünkü Garrett'in ses tonu asabiydi.

O: Eğer çalışma grubuna gelseydin sana mesaj atmak zorunda kalmayacaktım.

BEN: Bana mesaj atmak zorunda falan değilsin. Aslında atmamanı tercih ederim.

O: Evet demen için ne lazım?

BEN: Kesinlikle hiçbir şey.

O: Harika. O zaman bedavaya yapacaksın.

İçimde tuttuğum inleme ağzımdan kaçtı.

BEN: Bu iş olmayacak.

O: Yarın akşama ne dersin? Sekizde boşum.

BEN: Yapamam. İspanyol gribim var. Oldukça bulaşıcı. Az önce hayatını kurtardım, dostum.

O: Ah, endişen için teşekkürler. Ama 1918'dan 1919'a kadar 40 milyon insanın hayatına mal olan salgına karşı bağışıklığım var.

BEN: Salgınlar hakkında bu kadar şeyi nasıl biliyorsun?

O: Tarih öğrencisiyim, bebeğim. Tonlarca işe yaramaz gerçek biliyorum.

Ah, tekrar bebeğim mi demişti? Pekâlâ. Görünüşe göre flört etmeye başlamadan önce bu işi sonlandırma zamanı gelmişti.

BEN: Eh, seninle konuşmak güzeldi. Bütünleme sınavında başarılar.

Birkaç saniye geçip Garrett cevap vermeyince kendimi ondan kurtulmakta başarılı olduğum için tebrik ettim.

Tam kapıdan çıkacakken bir resim geldiğine dair miyavlama telefonumdan duyuldu. Hata yaptığımı bilerek indirmek için tıkladım ve bir dakika sonra ekranımda çıplak bir göğüs belirdi. Evet. Pürüzsüz, bronz, heykeltıraş elinden çıkma kaslı bir göğüs ve gördüğüm en sıkı baklavalardan bahsediyorum.

Burnumdan istemsizce alaycı bir ses çıktı.

BEN: Tanrı aşkına. Az önce bana göğsünün fotoğrafını mı attın?!

O: Aynen. İşe yaradı mı?

BEN: Beni iğrendirmede mi? Evet. Başardın!

O: Fikrini değiştirmede. Seni burada yağlamaya çalışıyorum.

BEN: Iyy. Git başkasını yağla. Not: O fotoğrafı my-bri'de paylaşıyorum.

Elbette okulumuzun Facebook'u, öğrencilerin yüzde doksan beşinin kullandığı MyBriar'dan bahsediyordum.

O: Kafana göre takıl. Birçok kız mastürbasyon için bir kenarda saklayabileceği için mutlu olacaktır.

BEN: Bu numarayı yok et, dostum. Ciddiyim.

Cevap beklemedim. Sadece telefonumu yatağa fırlatıp düş almaya gittim.